

מתכות כבדות: ג'ואל מוריסון יוצר קיטש אגרסיבי שיצא משליטה. ריאיון

יום שלישי, 6.9.2016 | מאת: מיטל רז

ג'ואל מוריסון נטש את הציור בשביל לעשות אמנות מגרוטאות כרום בוהקות בסדנה קטנה בלוס אנג'לס, כמעט על קו החוף של האוקיינוס. הוא אמנם חריג בקהילת האמנות, אבל לא צריך אותה, הוא מעדיף את חברתם של צעירים היספנים שמשפצים מכוניות



תופעת הלוואי של חשיבה. עבודה של ג'ואל מוריסון

הסטודיו של ג'ואל מוריסון נמצא בדרום לוס אנג'לס, אזור קשוח ולא סימפטי במיוחד השוכן מרחק יריקה מהאוקיינוס השקט. זו התחנה האחרונה של "הייעוד הגלוי" שהפיצו המתיישבים הראשונים באמריקה, ששאפו להתפשט מהאוקיינוס האטלנטי עד לאוקיינוס השקט.

"לא ייאמן כמה זבל וגרוטאות נזרקים שם. נחמד לחשוב על זה גם כתחנה האחרונה של תרבות הצריכה האמריקאית", הוא אומר. מוריסון אוסף אליו את האוצרות שהוא מוצא ויוצר קולאז'ים פיסוליים מפלדת אל חלד ממורקת – עבודות שנראות כמו קיטש אגרסיבי שיצא משליטה: כדור דיסקו שנלכד במלכודת דובים, בלון לחיזוי מזג האוויר שתקוע בעגלת קניות ויציקה של רונלד רייגן מעוטרת במכלי גז ובאגרטי קריסטל מזויף.

כעת מוריסון מציג בפעם הראשונה בישראל. בחמישי (1.9) נפתחה התערוכה שלו בגלריה אלון שגב, אשר חברה לגלריה אלמין רש היוקרתית שמייצגת אותו באירופה. מוריסון (40) התחיל, כמעט כמו כולם, כצייר. הוא נמשך באופן טבעי למסורת האור והחלל, תנועת אמנותית שהייתה פופולרית במיוחד בשנות ה-60-70 בחוף המערבי. הוא השתעשע עם צורות והשתקפויות בציור כמה שנים עד שגילה את פלדת האל חלד. "אפשר להגיע לצבעוניות וקומפוזיציות מדהימות עם החומר הזה. אמנם זה חומר מאוד יציב, אבל הוא תמיד משתנה. כשמסתובבים סביבו הוא משנה צבעים."



מונוכרומטי. ג'ואל מוריסון. צילום: יח"צ

במקום לפנות למפעלים מיוחדים כדי להתמקצע בעבודה על פלדת האל חלד, החליט מוריסון להיעזר בעובדי מוסכים. "בלוס אנג'לס יש תרבות מכוניות שהיא ברובה מקסיקנית, עם הגלגלים והבאמפרים המבריקים שלהם, וזה הדליק אותי לגמרי. לבחורים שמתמחים בזה קוראים צ'ולו (כינאי פוגעני לצעירים היספניים, שהמשמעות שלו קרובה ל"ערס" אך חמורה ממנה – מ"ר). תרבות הצ'ולו הכניסה אותי בעצם לתחום ולימדה אותי איך לעשות את עבודות הפוליש האלו. אף שאני עושה אמנות שאולי נתפסת כסנובית, היא באה לחלוטין מהרחוב, הסגנון הוא סגנון רחוב. זה הארדקור, אני לא נמצא בסביבה סטרילית. החבר'ה האלו לימדו אותי הרבה מהמיומנויות שלהם."

קל לעבוד עם החומר הזה?

"זה החומר הכי קשה מבין כל החומרים באמנות לדעתי, צריך לשפוף נוזל מתכת לתוך תבנית. ככה היו מכינים כלים בתקופת הברונזה לפני 5,000 שנה, זו אחת הטכניקות העתיקות שיש. אבל כדי להגיע לדרגה הזאת של הפסלים, מדובר בכמה מאות שעות של עבודה. על כל פסל אני עובד בדרך כלל חצי שנה, זה קצת מזכיסטי."

הקונטקסט אמריקאי מאוד, לא בטוח שצופה לא אמריקאי יוכל להבין ולהעריך את העבודות.
"אבל קל מאוד להתבונן בפסלים כי הם מבריקים ומצוחצחים, זה מסקרן כל צופה וכשהוא קורא על העבודות זה משלים לו את התמונה. אולי זה יישמע יומרני, אבל אני חושב שאחד הדברים היפים באמריקה הוא שהיא מגוונת מאוד מבחינה תרבותית. האתגר הוא ליצור עבודות שמייצרות דיאלוג ביקורתי, אבל אני חושב שאפשר ליהנות מעבודות אמנות גם ברמה הכי שטחית שיש."

אז זה בעצם קיטש?

"עבודות אמנות שמייצרות דיאלוג ביקורתי הן לרוב מכוערות ונראות כמו אנטי אמנות. אני חושב שאפשר ליצור דיאלוג גם דרך אובייקטים יפים בצורה שטחית."

זה לא קצת צבוע להציג עבודות שמתיימרות להיות ביקורתיות כלפי תרבות הצריכה בגלריות מסחריות?

"אני חושב שזה המקום הטוב ביותר לביקורת, בין אם אתה מציג גרפיטי ברחוב או פסלים בגלריה הכי נחשבת בעולם – העניין הוא הטון החתרני. ברגע שהעבודות האלו מוצגות בגלריה, כל גלריה שהיא, הן חשופות לביקורת כי הן הופכות למעשה לסחורה. ברגע שהן נמכרות, הן סחורה, אבל זה לא אומר שהן לא יכולות להיות ביקורתיות. אני חושב שהעבודות שלי ביקורתיות מאוד."



תופעת הלואי של חשיבה. עבודה של ג'ואל מוריסון

ג'ואל מוריסון
, The Side Effects of Thinking with a Minimal Glock
גלריה אלון שגב, שד' רוטשילד 6, פתיחה חמישי (1.9), 20:00